

Profeten Muhammeds egenskaper och sätt □

Ingen man i hela världen har blivit så ärad och älskad som Profeten Muhammed □ . De som kände honom var fascinerade och förtjusta i honom. Människornas hedrande, hängivenhet och aktning för Profeten Muhammed □ var unik och makalös.

De var redo att offra sina liv för honom. Umm Ma´bad al-Khuzaiyah, den kvinnas tält som Profeten Muhammed □ passerade förbi under sin hijra från Mekkah till Medina, beskrev Profeten Muhammed □ till sin man med dessa ord: *Han var oskuldsfullt begåvad och hade ett brett ansikte. Hans sätt var fint. Hans mage hängde inte och på hans huvud fanns håret kvar. Han hade svarta attraktiva ögon.*

Hans hår var glansigt och svart, benägen till lockigt och det var långt. Hans röst var extremt kommenderande. Hans huvud var stort, välformat med en smärt nacke. Hans uttryck var tankfullt och begrundande, fridfullt och förädlad.

Man fascinerades av honom på avstånd men så fort han kom nära så förändrades fascinationen till tillgivenhet och respekt. Hans uttryck var mycket behagligt och tydligt. Hans språk var vältalat och fri från överflödiga ord. Han var varken för lång eller för kort.

Han var alltid omgiven av sina sahaba. Så fort som han sa något så lyssnade människorna med odelad uppmärksamhet och så fort som han utfärdade någon befallning så tävlade de med varandra för att få göra den. Han var en mästare och en befälhavare. Hans yttranden var märkta med sanning och uppriktighet, fri från samtliga former av falskhet och lögn.

Profeten Muhammed □ beskrevs också med följande ord: *Hans leder och delar var snarare stora. Han hade tjocka handflator och tjocka fingrar och tår. Han hade profetskapets sigill mellan sina axlar. Hans tal var pålitligt.*

Ali bin Abi Talib beskriver honom bland annat med följande ord: *Allaahs Budbärare □ var varken överdrivet lång eller extremt kort. Han var av medellängd bland sina vänner. Hans hår var varken lockigt eller vågigt. Det var mitt emellan.*

Ansiktet var tämligen runt. Han hade svarta och stora ögon med långa ögonfransar. Hans leder och axlar var snarare stora. Han hade tjocka handflator och tjocka fingrar och tår.

När han vände sig om vände han hela kroppen. Profetskapets sigill hade han mellan sina axlar. Han var den mest generöse och den modigaste av dem allihopa.

Kharijah bin Jaid sade bland annat om honom: *Profeten Muhammed var den mest ärade bland de med vilka han satt. Han satt mest tyst och pratade sällan när det inte var nödvändigt. Han vände sig bort från dem vars prat var oförskämt eller oartigt.*

Hans skratt var inte mer än ett leende. Han beskrivs också med följande ord: Hans tal var pålitligt. Han var den mest lätthanterligaste människan och den mest fogligaste kompanjonen. Såg man honom oväntat så fruktade och vördade man honom.

Den som gjorde bekantskap med honom tyckte om honom. Han såg bra ut och hade den mest vackraste ansiktet och den bästa karaktären.

Någon beskrev honom som att när man såg honom så var det som om solen sken. Profeten Muhammed ﷺ var en exemplarisk man i hans perfekta sätt och nobla egenskaper, ingen kunde mäta sig med hans anlag för ädelhet, ärlighet, pålitlighet och avhållsamhet: Enhälligt och obestridligt erkänd även av sina fiender.

Han var alltid bekymrad över människorna. Han var snäll mot djuren. Han delade alltid rikedomarna med sina sahaba. När han blev arg så blev hans ansikte rött. Hans svett luktade bättre än den bästa parfymen. Han var tålmodig, uthållig och förlåtande.

Hans gästfrihet och generositet var makalös. Han nekade aldrig någonting som han blev tillfrågad om. Hans mod, bistånd och kraft var märkbar.

Han var den mest modige. Han flydde inte från fienderna på slagfältet och vände ryggen till. Han var den mest blygsammaste och den förste att sänka sin blick. Han stirrade inte på någons ansikte. Han sänkte alltid sin blick.

Han var den mest rättvise, anständige och sannfärdige i sitt tal och den hederligaste av dem allihop. Han kallades för al-Ameen innan sitt Profetskap. I jahiliya brukade människorna vända sig till honom om utslag och konsultation.

Även fienden sade till honom: *"Vi kallar dig inte för en lögnare, men vi tror inte på det som du har kommit med."* I Koranen står det att de förnekade inte honom men de förnekade verserna i Koranen. Han var långt ifrån arrogant eller stolt.

Han förbjöd människorna att stå upp inför honom i hans närvaro. Han hälsade på de fattiga. Om en slav bjöd honom så accepterade han inbjudan. Han satt bland hans vänner som om han var en vanlig man precis som de själva. Han lagade sina skor, sydde eller lagade sina kläder och gjorde vad andra vanliga män gjorde i sina hus. Trots allt, så var han en människa som andra.

Han var den mest sannfärdige i sina löften. Han var den mest barmhärtige, älskvärdaste och snällaste till samtliga människor. Hans sätt att leva var det enklaste sättet. Han kände sig inte överlägsen andra, inte ens över sina slavar beträffande i mat och kläder.

Den som serverade honom blev själv serverad av honom också. Han klagade aldrig på sina tjänare genom att ens säga "usch" eller att klaga på sina betjänter om de hade gjort något eller lämnat något ogjort.

En gång så reste han med sina sahaba. När det var dags att förbereda maten så frågade han dem om de kunde slakta ett får. En man sade: *Jag slaktar den.*

En annan sade: *"Jag tar bort skinnet."* En tredje sade: *"Jag ska laga den."* Varpå Profeten Muhammed sade: *"Jag kan samla ved till elden."*

De sade: *"Nej! Vi vill bespara dig det arbetet."* Profeten Muhammed svarade: **"Jag vet att ni kan göra det för mig, men jag hatar att bli privilegierad. Allah hatar att se en av sina slavar bli privilegierad före andra."** Så han gick och samlade ved.

Han pratade bara när det var nödvändigt. Han kontrollerade sitt humör och blev inte arg och det inte var nödvändigt. Han blev aldrig arg för sin egen skull eller hämnades tillbaka. Det var för Allahs helighet och religion som han alltid föreföll arg.

Profeten Muhammed ﷺ var alltid gladlynt, hade ett behagligt humör och var mild. Han var aldrig oförskämd, ohyfsad, högljudd eller oanständig. Han var ej heller förebrående eller prisande, nedsättande, eller sökte efter fel och brister hos andra människor.

När han talade så lyssnade människorna uppmärksamt med böjda huvuden. De pratade bara när han var tyst. Han skrattade åt det som de andra skrattade åt och beundrade det som de andra beundrade. Han hade den högsta graden av mänsklig perfektion.

Dessa egenskaper och kvaliteter som är nedskrivna här, är bara en liten del av hans personlighet och karaktär, som fick människornas hjärtan att komma närmare honom och älska honom. Han var den bästa människan som Allah har skapat.

**Källa: 'ar-Rahiq al-Makhtoom
- Den förseglade nektarn**

Av: Safiur-Rahman Al-Mubarakphuri

